

LEGENDA MÁ MENO TROJÁK

Pod stropom košickej Steel arény, domovského stánku elitného košického hokejového klubu, visí dres jediného hokejistu. Je ním dres s číslom 9 Ladislava Trojáka. Neraz sa pýtajú mnohí fanúšikovia, hokejoví odborníci a úkosom aj niektorí bývalí excelentní hráči, prečo iba tento jeden jediný. V prípade mesta a klubu s tak bohatou minulosťou, toľkými majstrovskými titulmi a individualitami vo svojej histórii! Pre pochopenie tejto „anomálie“ je nevyhnutné pochopenie života, hokejovej kariéry a osudu Ladislava Trojáka.

„Džindži“ (nikto už asi nezistí, ako prezývka vznikla, no dal mu ju vraj hráč a neskôr tréner František Jandera) mal len šesť rokov, keď v Košiciach zakladali českí doktori práv Jan Fleischmann (1885-1939) a Jaroslav Řezáč (brankár, 1886-1974) prvý hokejový klub, ktorému zároveň venovali dve sady dresov a palíc. A mal iba o málo viac, keď sa podujali zorganizovať prvý turnaj v ľadovom hokeji na území Slovenska - turnaj žiackych tímov o Pohár mesta Košíc. Možno práve vtedy schmatol prvý raz ozajstnú hokejovú palicu - aby sa stal najlepším medzi žiakmi, potom dorastencami a napokon aj mužmi.

Bol chlapcom z robotníckej štvrte a mal desať súrodencov, z ktorých dvaja (Karol a Ondrej) zomreli ešte pred jeho narodením (meno Ondrej potom dostal aj ďalší z bratov) a nepoznal ani sestru Máriu, ktorá vycestovala do USA. Jeho otec Ondrej ťažko pracoval v tehelni a šport považoval za panskú

zábavku, ktorou nemožno užiť rodinu. Koniec koncov, ako väčšina ťažko pracujúcich mužov tej doby. Niet divu, že aj malý Laco už v štrnástich rokoch miešal hlinu, vyberal ju pálenú z pece a tehly tlačil v ťažkom fúriku. Unavený sa potom naháňal s palicou za „hocičím“ na Troch hôrkach, medzi „kopečkami“ ktorých bol ľad stále skôr, ako ho stihli nadšenci pripraviť v mestskom parku.

Traduje sa, že jeho prvým a aj jediným slovenským klubom bol najlepší z košických klubov, I. ČsŠK. Nebude to však úplná pravda, pretože František Jandera si na neho spomína ako na mladučkého bandy hokejistu v tíme KMSE! Na „kanadu“ údajne presedlal ako 17-ročný (1931), a to sa zase malo udiť v mužstve KSC.

Začiatkom tridsiatych rokov už bol Džindži (menej sa vie, že mnohí spoluhráči ho neskôr prezývali aj „Patrik“ alebo „Škót“) skutočnou „celebritou“, minimálne v Košiciach. V krajine bez televízorov a prakticky aj bez rozhlasu, ktorý si práve razil cestu do nášho sveta. Pri jednom z tatranských turnajov, v zime roku 1934, to zistili aj vychýrené európske hviezdy pražských Lawn Tennis Cercle alias LTC.

Začiatkom roku 1934 vyhrala Slavia Praha najprv Tatranský pohár. S trofejou dorazila do Prahy aj správa o výnimočnom hráčovi odkiaľsi z Košíc, ako prvý si ho údajne všimol obranca Michálek. Vo februári toho istého roku sa potom vo Vysokých Tatrách hral aj ďalší turnaj o Pohár ministerstva zdravotníctva. Okrem Košičanov a LTC Praha sa ho zúčastnili EV Olomouc, SK Prostějov a Slovan Moravská Ostrava. Hviezdny LTC vyhral nad Košicami iba 2:1, pričom dobové analýzy zaznamenali, že rozhodca, ktorý vtedy postával v strede klziska, ešte nevidel dva Trojákové regulárne góly, keď puk vždy preletel dierou v sieti. Laco vraj zostal na ľade po celý zápas a žiaril najmä proti formácii Howie Grant - Maleček - Hromádka. Postavou nižšieho, bleskurýchleho a bojovného Džindžiho si chceli Pražania ihneď odviezť, boli tu však dve prekážky - Lacov otec a záujem HC Tatry, s ktorými už údajne Troják dohodol prestup pre ďalšiu sezónu. Kým Pražania sa rozhodli Tatrancov preplatiť, doktor Řezáč dostal „nôž na krk“: poberie sa do Košíc a buď Laca osobne privezie do Prahy alebo sa nemusí vracat ani on! Nevedno, za čo český „agent“ hokejové zjavenie menom Troják „kúpil“, najpravdepodobnejšie sa javí prísľub odkrútenia si vojenčiny pri hokeji. Isté je to, že 16. októbra 1934 vyrazili obaja do Prahy. Aj so záväzkom daným Košičanom, že sa vrátia s celým slávnym LTC do Košíc - už aj s Ladislavom Trojárom v slávnom drese. Aj sa tak stalo a Košice zažili „malý ošiaľ“. Prvý? Druhý? Možno len tie hokejové, ale o nich je v tejto knihe reč. A Laco zahral ako na Troch „hurkoch“ - ako „malý boh“, sebaisto, suverénne.

LTC Praha bol v tom čase jedným z najlepších tímov Európy a bezkonkurenčne najlepším v Československu. Od roku 1930 radil v klube Kanadan Blackie Watson. Hrali v ňom len Česi a Kanadania (Grant, McIntyre, Godin, Mentzel). Slovák sa tam mohol dostať iba zázrakom. Aj keď o tom, či bol Troják vlastne Slovákom, vznikli prvé spory, keďže Lacov otec bol Poliak a mladý hokejista sa o československé občianstvo (po slovenskej mame) dovtedy príliš nestaral. Čakala by na neho povinná vojenčina. Ale byť členom LTC, to už bola priam pozvánka do národného tímu a všemocný mecenáš pražského tímu, istý pán Jaromír Citta, vedel zariadiť úplne všetko, teda aj vojnu v Prahe - spojenú s hokejom v LTC! Navyše (ak by bol Troják „cudzincom“) LTC by sa musel rozlúčiť s jedným z dvojice Kanadanov (Edgar „Čiki“ Gromoll práve prestúpil zo Slavie, druhým bol Wilfried Doyl). S „Poliakom“ Trojárom by totiž v tíme pôsobila nepovolená trojica cudzincov.

A tak sa košický rodák Ladislav Troják stal až v Prahe Slovákom (ktorým samozrejme vždy bol), aj oficiálne. Na tomto mieste možno stojí za zmienku, že spomínaný „boss“ Citta zaväzoval každého angažovaného Kanadana byť k dispozícii mládeži každú nedeľu ráno (na slávnej štvanickej „Nudli“!).

Prvý zápas v Prahe odohral Ladislav Troják 7. novembra 1934, a to za druhé mužstvo LTC proti SZ Zbraslav. V prvom mužstve debutoval o týždeň neskôr. S číslom 9. A z LTC si to namieril aj do národného tímu, v ktorom ešte nikdy žiaden Slovák nehral! Ako dvadsaťročný potom 21. decembra 1934 debutoval za Československo v zápase s Kanadou! Čo na tom, že sme prehrali 0:7?

• S bratmi Jiroutkovcami

• Ladislav Troják v detstve so svojou rodinou, horný rad zľava doprava: súrodenci Ladislava Trojáka Štefan, Jozef, František, Františka, Anton a Ján, dolný rad zľava doprava: súrodenc Ondrej (otec Jolany Štempelovej), stará mama pani Bláhová, Ladislav Troják, otec Ladislava Ondrej, mama Ladislava Františka Trojáková, rodená Bláhová

Do zostavy pre svetový šampionát 1935 sa ešte nedostal, lebo československý pas mu stále chýbal. Ale už o rok sa ako prvý Slovák na majstrovstvách sveta dostal. A keďže bol turnaj v Garmisch - Partenkirchene v roku 1936 aj turnajom olympijským, stal sa aj prvým Slovákom - hokejovým olympionikom. Žiaľ, táto akcia už mala ďaleko od športového ovzdušia, v olympijskom meste popri vlajkách s piatimi kruhmi strašili nacistické symboly s hákovými krížmi. V národnom tíme vraj boli aj vzťahové problémy. Mnohí hráči už údajne nepovažovali za česť reprezentovať Československo. To všetko sa muselo odraziť v zápasiach. Naši síce zo skupiny ešte postúpili, ale vo štvorčlenom finále s Kanadou, USA a Ang-

liekom „vybuchli“, keď nedali ani gól a zaknihovali si skóre 0:14. Československo skončilo mimo medailového umiestnenia, Laco sa na turnaji dočkal aspoň striebornej európskej medaily, nastupoval v druhom útoku s bratmi Jirotkovcami. Jeho spoluhráčmi boli brankári Hromádka a Košek, hráči Alois „Lolek“ Cetkovský, spomenutí bratia Jirotkovci, Oldřich Kučera, Josef Maleček, Jiří Tožička a Ulrich.

Svoj prvý národný, či klubový majstrovský titul získal Ladislav Troják v roku 1937. V tej dobe k nemu stačilo mužstvu LTC Praha sedem zápasov, v ktorých šesť ráz vyhralo (nad Troppauer EV Opava 5:0 kontumačne, nad HC Tatry 5:2, Mladou Boleslavou 19:0, SK Slaviou Praha 13:0, Českými Budějovicami 12:0 a Vítkovicami 10:0) a remizovalo s AC Spartou Praha 0:0, pričom dosiahlo celkové skóre 64:2. Jeho zostavu tvorili brankári Houba a Modrý, obrancovia Pušbauer, Buckna, Beda a Štovic a útočníci Troják, Maleček, Kučera, Pergl, Cetkovský a Cisař. Mužstvo viedol hrávajúci tréner Matej Buckna, ešte o ňom bude zmienka.

Na ďalších, londýnskych majstrovstvách sveta v roku 1937, sa náš tím do finálových bojov ani neprebojoval. Troják si aspoň zapísal tri premiérové góly na MS. Medaily svetového cvengu sa dočkal až doma, v roku 1938 na pražskej Štvanici. Bola bronzová, zlato aj striebro brali Kanadania (striebro v anglických dresoch...). 23-ročný Laco bol stále iba na počiatku kariéry. Lenže...

Nad Európou už Hitler sťahoval mraky svetového konfliktu. Posledný predvojnový šampionát v roku 1939 priniesol Ladislavovi Trojákovi šesť strelených gólov, keď jeho formácia Troják - Maleček - Kučera ich nastrielať 25. No Československo skončilo vo svetovom meraní štvrté, ešteže v európskom strieborné.

• Majstri sveta 1947. Horný rad zľava: Drobny, Pokorný, Zábrodský, Konopásek, Troják, Trousilík a brankár Jarkovský. Dolný rad zľava: Kus, Stibor, Sláma, Kobranov a Pokorný. Na snímke chýba brankár Modrý a hráči Bouzek, Pácalt a Roziňák.

Vznik predvojnového klérofašistického slovenského štátu prinášal pre Ladislava Trojáka komplikáciu za komplikáciou. Po dejinnej zrade európskych mocností na Československu v Mníchove 1938 si horthyovské Maďarsko uchmatlo Košice a Lacovi nepriali ani nenávisťné pohľady „českých vlastencov“, ktorí mali za spoluhráča zrazu zástupcu „zradcovského“ pronemeckého Slovenska. Ladislav Troják pritom zotraním v česko-moravskom protektoráte Tretej ríše preukázal možno viac odvahy a vlasteneckva, ako všetci „tíchlí spravodliví“ dohromady. Za LTC Praha hral počas celej nacistickej okupácie a získal s ním päť titulov najvyššej hokejovej súťaže tohto nemeckého satelitu, protektorátu Čiech a Moravy.

Po skončení najväčšej svetovej ľudskej apokalypsy sa stará zostava reprezentantov stretla v obnovenom národnom tíme. Nie síce kompletná, ale Ladislav Troják nechýbal a v roku 1947 s kamarátmi vybojoval historicky prvý titul majstrov sveta pre československý, slovenský, ale aj košícký hokej! Čo na tom, že našim k titulu pomohli aj Švédci senzačnou prehrou s Rakúšanmi?

Majstrov sveta trénoval kanadský Slovák, rodák z oravského Podbiela, už spomenutý Matej Buckna. *Zlatý kluk, pričaroval našim puk*, spievali fanúškovia po celej Prahe Matejovi, ktorý si neprestával doberať Trojáka: *Slovák som ja, ja som z Oravy, ale Košice, kde to je?! Útok Ladislav Troják - Vladimír Zábrodský - Stanislav Konopásek dal 48 gólov z 85 československých, sám Laco, poverený predovšetkým bránením a zásobovaním svojich spoluhráčov gólovými prihrávkami, dal päť gólov. Do zbierky mu pribudol aj titul majstra Európy. A čo nás môže hriať zvlášť, Ladislav Troják bol vyhlásený za najslušnejšieho hráča majstrovstiev sveta. To všetko boli obrovské úspechy pre úradníka pražského*

• Hviezdny útočný rad prvých povojnových rokov - Troják, Zábrodský a Konopásek

cukrovaru, ktorý sa mohol venovať tréningom až po práci a napriek tomu nevynechal ani jeden jediný. Pre hokejistu, ktorý po celý život nabádal svojich nasledovníkov k poctivej práci a fair play hre.

Na hokejový turnaj Olympiády vo Svätom Moritzi roku 1948 sa prihlásilo deväť krajín. Kanada (zastúpená najmä hokejistami RCAF Flyers) a Československo (zásobené hviezdami LTC Praha) tvorili svetovú špičku a boli favoritmi turnaja. Američania, Angličania, Švédci a Švajčiari tvorili zlatý stred, Poľsko, Rakúsko a Taliansko boli do počtu. Dokumentuje to aj skóre Talianov (24:156). Československo, ktoré stále viedol kanadský Slovák Matej Buckna, porazilo Švajčiarsko 7:1, USA 4:3, Švédsko 6:3, Anglicko 11:4, Poľsko 13:1, Rakúsko 17:3 a Taliansko 22:3. Útok Troják - Zábrodský - Konopásek nasúkal súperom 38 gólov (z 80), Ladislav Troják ich dal sám sedem. Finále s Kanadou skončilo 0:0, pričom obaja finalisti mali po 15 bodov. O olympijskom víťazovi rozhodlo skóre. Naši ho mali 80:18, Kanadania 69:5. Z Londýna si teda Laco priviezol striebornú olympijskú medailu. Spolu so spoluhráčmi Bouzkom, Bubníkom, Drobným, Hájnym, Jarkovským, Kobranovom, Konopáskom, Modrým, Pokorným, Roziňákom, Slámom, Stiborom, Štovčíkom, Trousilkom a bratmi Zábrodskými. Po pamätnom finále agentúra Reuters prvý raz označila Trojáka za najrýchlejšieho hokejistu sveta. V českých novinách sa písalo o krížencovi leva a tigra.

Dnes už nikto nespomenie, že strieborný „neúspech“ bol Matejovi Bucknovi veľmi vyčítaný. Trénerovi, ktorý bral ročne 250 tisíc korún (čo nebol zďaleka príjem, aký by si

• Ladislav Troják z cenou za najslušnejšieho hráča MS 1947

predstavoval) sa predhadzovalo najmä to, že sedel na dvoch stoličkách (v národnom tíme aj LTC). Znechutený Slovák požiadal o rozviazanie zmluvy (ktorú mal ešte na viac rokov), zbalil sa a navždy odletel do Kanady.

Ladislav Troják sa neraz spomína ako center, ale bol (aj) produktom nového herného prvku – brániacim pravým krídelníkom. Práve preto mohli jeho spoluhráči v útoku Zábrodský s Konopáskom strelať góly ako na bežiacom páse.

Po zisku svetového zlata, olympijského aj svetového striebra a druhého titulu európskych šampiónov sa Laco pomaly zamýšľal nad ukončením kariéry. Završených 33 rokov ho v tej dobe k takým úvahám oprávňovalo. To už bol výborným futbalistom, dobre plával, bláznivo jazdil na motorke, miloval rybárčenie – bolo sa na čo tešiť aj bez hokeja.

Len týždeň pred uchopením politickej moci v krajine komunistami, 19. februára 1948, napísal list demokratickej strany Demokrat: *ČsÚLH uvažuje o tom, aby všetky kluby s umelým klzištom angažovali za trénerov Kanadanov, aby sa takto zvýšila úroveň československého hokeja. Už o pár dní sa však malo politické zriadenie krajiny pobrať smerom, ktorý takéto myslenie rýchlo vymietol z hláv ľudí.*

Na jeseň roku 1948 bol naplánovaný historicky prvý zájazd československého tímu do zámoria. *List krajanov v USA* už avizoval zápas v Chicago Stadiume s *All American Hockey Teamom*, ktorý reprezentoval USA na Olympiáde. Ale to už bolo po Gottwaldovom „víťaznom februári“ (čiže komunistickom prevrate) a zájazd bol zrušený. Národný tím sa teda podujal zohrať aspoň exhibíciu vo Francúzsku a Anglicku.

• Hoci sa to dnes v zahraničí pravidelne opomína, Ladislav Troják bol najpopulárnejším hokejistom v Československu. Jednoznačne to dokumentuje dobová tlač, v neposlednom rade aj množstvo Trojákových karikatúr

• Hokejisti bývali skutoční šviháci! Na jednej z posledných fotografií sú Bubník, Troják a Modrý, ktorého postihol možno ešte krutejší osud ako nášho „Patrika.“

Pred odletom ešte údajne stihol Ladislav Troják podpísať zmluvu s Poliakmi, hotoval sa po návrate stráviť pokojný záver kariéry vo Varšave, zrejme ako tréner.

Po februári sa na Západe divali na našincov s nedôverou. Už do Francúzska získavala s problémami víza dvojica hráčov I. ČLTK Praha, náhradný brankár Zdeněk Jarkovský a obranca Zdeněk Švarc. V „záujme republiky“ povolenie na výjazd vôbec nedostali hráči Josef Trousílek a Stanislav Konopásek. Iné zdroje hovoria, že sa všetci naši hokejisti do lietadla (civilnej linky) ani nezmestili, aj napriek tomu, že sa mnohí cestujúci vzdali leteniek v prospech hráčov národného mužstva. Miest bolo údajne málo aj preto, že linkou neplánovane letel minister zahraničia Vlado Clementis so svojimi spolupracovníkmi na mimoriadne zasadanie OSN v New Yorku... Nový tréner Antonín Vodička, inak futbalový vicemajster sveta z roku 1934 (hoci na šampionáte do hry nezasiahol), bol už vtedy z celého chaosu „na prášky“ a nepovedal ďalšie problémy.

V Palais des Sports potom naši porazili Racing Club de Paris (v zostave so samými Kanaďanmi, Američanmi a len jediným Francúzom) 4:3 (1:0, 3:2, 0:1). Bol to posledný a zároveň najdlhší hokejový zápas, ak kedy Troják odohral – trval takmer päť hodín. Bol totiž súčasťou bohatého programu, plného atrakcií ako na „matejskej púti“. Po prvej tretine napríklad organizátori nasadili cyklistické kritérium na klopenej dráhe, po druhej dokonca zápas v boxe. Francúzsky L'Équipe sa predhňal v superlatívoch najmä pri hodnotení

výkonov Stibora, Pokorného a Trojaka, stále jedného z najrýchlejších hokejistov sveta. To však nebránilo tentoraz anglickým úradom komplikovať vydanie víz Šťovíkovi aj ospevaným hráčom Stiborovi, Pokornému a Trojákovi. Výprava sa teda znovu rozdelila. K štvorici, ktorá sa teraz zdržala vo Francúzsku medzičasom dorazili Jarkovský a Švarc. Osud všetkých šiestich sa začal naplňovať.

Cesta do Londýna nebola v polovici dvadsiateho storočia vôbec zábavná, či už trajektom alebo lietadlom. Navyše vraj štrajkovali zamestnanci Air France. Narýchlo prenajaté zvláštne lietadlo s Čechoslovákmi, malý americký dvojmotorový Beachcraft 18 s kódovým označením F-BGAF spoločnosti Escadrille Mercure, pilotoval jeden z najlepších francúzskych vojnových pilotov, národný hrdina René de Narbonne. Ten bol ako športový pilot a vojnový veterán RAF mimochodom známy nielen tým, že priestor nad kanálom La Manche veľmi dobre poznal, ale aj tým, že často ignoroval navigačné pravidlá. Keď s ním Zdeněk Jarkovský, Miloslav Pokorný, Karel Stibor, Vilibald Šťovík, Zdeněk Švarc a Ladislav Troják z parížskeho letiska Le Bourget o 16.28 hod. odštartovali do hustej hmly, do zápasu v Anglicku zostávalo len niekoľko hodín.

Aj tentoraz de Narbonne údajne ignoroval pokyny dispečera a letel pozdĺž pobrežia na Cherbourg. Do Londýna nikdy nedorazil. Odkaz zanechaný našimi čakajúcimi hokejistami na londýnskom letisku – *hneď, ako priletíte, vezmite si taxík a ponáhľajte sa do Wembley, nemôžeme dlhšie čakať* – už Trojákovi nikdy neprečítali. Ich osud bol spečatený.

Hustá hmla znemožňovala pátranie ešte po štyri ďalšie dni. Pátracie tímy RAF a francúzskeho letectva našli iba dve telá. Pilota a druhé, neidentifikovateľné. Vyšetrowanie ukázalo, že pilot sa pre hustú hmlu (pravdepodobne) rozhodol vrátiť do Paríža. Potvrdzovalo to posledné spojenie v trojuholníku Evreux – Le Mans – Rouen, no z lietadla sa nikdy nenašiel jediný úlomok.

Laco, prezrad' nám, koľko má tvoja dcérka bábik?, doberali si spoluhráči často „Trojáčeka“, ktorý bol známy tým, že všade kupoval milovanej Janke „panenky“. Tú poslednú, z parížskeho obchodného domu, vtedy šesťročnej dcérke už nedoviezol. Spočívá s Lacom v kanáli La Manche. Len pohľadnica s Eiffelovkou ešte došla do Košíc....

Vilibald Šťovík mal 31 rokov. Bol obrancom a od malička obliekal dres LTC. Pre svoje elegantné obliekanie a noblesné vystupovanie si vyslúžil prezývku „Hrabě“, či „Markýz“. Karel Stibor, zvaný „Švícko“, mal tesne pred svadbou a dožil sa 24 rokov (svojho najlepšieho kamaráta Vladimíra Müllera, ktorý bol prvým hráčom so smrteľným zranením priamo na zápase, prežil len o niekoľko mesiacov). Pravdepodobne najväčší talent, 22-ročný „Míla“ Pokorný bol už takisto majstrom sveta aj strieborným olympionikom. Bol obrancom s útočným poňatím hry, kuriózitou v jeho kariére bola minúta v bránke, strávená na Olympiáde v zápase proti Anglicku pri vylúčení Modrého. Tridsaťročný hokejista I. ČLTK Praha Zdeněk Jarkovský zvaný „Sakovič“ bol druhým brankárom, u ktorého dominovali kľud aj postreh. Obrancovi Zdenkovi Švarcovi, hráčovi HC Stadion Praha, nepovedal nik inak, ako „Dědek“. Bol to patriot zo Žižkova, len o štrnásť mesiacov mladší ako Jarkovský.

Skutočnosť, že sa ostatné telá nenašli, zrodila množstvo konšpirácií. Vráťanie údajnej tajnej emigrácie, či atentátu tajných služieb (nič z toho sa nikdy nepotvrdilo). Určite tomu prispeli aj neskoršie vykonštruované politické procesy päťdesiatych rokov, v sieťach ktorých uviazli aj hráči LTC. Došlo aj na perzekúcie Trojákovej rodiny, vrátane manželky Leopoldy. Určite aj preto, že komunistom, ktorý Trojaka nútili k vstupu do strany, údajne po prevrate odkázal: *členské vám zaplatím, ale na schôdzach ma nevidíte!* Medzi obyčajnými fanúškmi sa o týchto udalostiach veľa nevedelo, o čom sa vedelo, mlčalo sa. Oficiálne miesta, ktoré museli vedieť, že útok na životy hokejistov nespáchali, sa báli obete tragédie heroizovať, veď čo keby sa im následne vysmiali s celým svetom trebárs z Ameriky?

Mlčanie prelomila až Pražská jar v roku 1968. Nielenže sa Ladislavovi Trojákovi dostalo zaslúženého uznania (vrátane titulu *zaslúžilý majster športu* in memoriam), ale strhla sa priam „trojákománia“. Práve vtedy dostal košický zimný štadión meno po svojom najslávnejšom hokejovom rodákovi. Trojákovo meno dostal aj dorastenecký hokejový turnaj. Noviny sa hemžili príbehmi z jeho života. Odrazu ho bolo všade. Až kým neprišla doba tzv. „normalizácie“, keď sa po invázii „spojeneckých vojsk bratských socialistických krajín“ moci znovu chopili husákovskí komunisti. Zo zamrzaním slobody slova tuhli aj spomienky na Ladislava Trojaka. Predsa len, šlo o profesionála, z „buržoáznej“ éry...

• V slávnom úbore najlepšieho európskeho mužstva LTC Praha

K úplnému a slobodnému oživeniu i odtabuizovaniu legendy Ladislava Trojaka, bez cenzurovania fragmentov z jeho života, mohlo dôjsť až po nežnej revolúcii v roku 1989. Slúži ale ku cti Košičanov, že sa jeho pamiatky úplne a za žiadnych okolností nikdy nevzdali.

30. novembra 2002 bol Ladislav Troják uvedený do Siene slávy slovenského hokeja. Jeho dcéra Jana Alexander Trojak, žijúca v americkej Arizone, jej venovala dochovanú plaketu, ktorú jej otec dostal za najslušnejšieho hráča MS 1947. Štvrtého novembra 2008 bol Ladislav Troják uvedený aj do Siene slávy českého hokeja a v roku 2011, pri príležitosti konania MS na Slovensku, ako v poradí šiesty Slováč, konečne aj do Siene slávy medzinárodnej hokejovej federácie (IIHF). Na priečelí košickej Steel arény bola tesne predtým umiestnená busta jeho podobizne.

Vyvesením jediného dresu v košickej Steel aréne, dresu najslávnejšieho slovenského hokejistu košického rodáka Ladislava Trojaka, bola pre jeho nasledovníkov nastavená v podstate nedostihná meta. Nevedno, či niekedy pribudnú pod strop stále najkrajšieho hokejového stánku na Slovensku, ktorý naďalej právom nesie meno československej i košickej legendy, aj ďalšie dresy, jedno je však isté, ich porovnanie s Ladislavom Trojákom bude nemožné. Pri všetkej úcte k budúcim hrdinom.

Ladislav Troják

narodený:	15. 6. 1914 v Košiciach
post:	pravý krídelný útočník, center
držanie hokejky:	pravé
liga:	11 sezón, pravdepodobne 50 zápasov, 46 gólov
kluby ľadového (kanadského) hokeja:	I. ČSŠK Košice do 1934, HC Tatry 1934, LTC Praha 1934 - 1948
klubové úspechy:	päťnásobný majster Československa v rokoch 1937, 1938, 1946 - 1948 päťnásobný majster Českomoravskej ligy v rokoch 1939, 1940, 1942 - 1944
reprezentácia:	• prvý Slováč nominovaný do národného tímu, 75 zápasov, 37 gólov účastník • účastník ZOH v rokoch 1936 a 1948 • prvý Slováč aj Košičan, ktorý získal titul majstra sveta - 1947, vicemajster sveta 1948 a bronz z MS 1938 • majster Európy 1947 a 1948, vicemajster Európy 1936, 1938, 1939, striebro zo ZOH 1948
úmrtie:	8. 11. 1948 pri leteckom nešťastí